

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne [redacted] o dovolání obviněného [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], proti usnesení Krajského soudu v [redacted] ze dne [redacted], sp. zn. [redacted], v trestní věci vedené u Okresního soudu v [redacted] pod sp. zn. [redacted], takto:

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v [redacted] ze dne [redacted], sp. zn. [redacted], byl obviněný [redacted] uznán vinným ze spáchání přečinu neoprávněného nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami podle § 299 odst. 2 tr. zákoníku, kterého se podle skutkové věty výroku o vině daného rozsudku dopustil tím, že (včetně pravopisných chyb a překlepů) „v přesně nezjištěné době v první polovině roku 2015, za účelem následného prodeje a svého obohacení, dovezl ze Slovenské republiky dva neživé exempláře vlka obecného, konkrétně dermoplastický preparát a předložku s vypreparovanou hlavou (dále jen „exempláře“), které deponoval v rodinném domě čp. [redacted] v [redacted], v okrese [redacted], jež vlastní jeho tchán a tchyně, svědci [redacted] a [redacted], a následně v přesně nezjištěné době na přelomu června a července 2015 uvedené neživé exempláře nabízel k prodeji na serveru [redacted] pod nicknami: [redacted] nebo [redacted] s uvedením kontaktních údajů [redacted] a svým telefonním číslem [redacted], ačkoli nedisponoval výjimkou ani potvrzením vydaným výkonným orgánem členského státu, ve kterém se exempláře nacházejí, čímž jednal ve vědomém rozporu s ustanoveními čl. 8 odst. 1, 3 písm. h) nařízení Komise číslo 865/2006 ze dne 04. května. 2006 o prováděcích pravidlech k nařízení Rady č. 338/97 o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi, neboť výjimka a potvrzení jsou nezbytné pro prodej, držení za účelem prodeje, nabízení k prodeji výše uvedených exemplářů druhu, který je zařazen do přílohy I/ Úmluvy CITES a do přílohy A nařízení Komise EU č. 750/2013, kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 338/97, které obsahuje výčet druhů přímo ohrožených vyhynutím nebo vyhubením.“

Za uvedené jednání byl obviněný [redacted] odsouzen podle § 299 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 1 tr. zákoníku, § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 40 celých denních sazeb, kdy výše jedné denní sazby byla určena 1.000 Kč, tedy celkem 40.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl pro případ, že by nebyl ve stanovené lhůtě peněžitý trest vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců.

Podle § 70 odst. 1 tr. zákoníku byl dále uložen trest propadnutí věci a to:

- 1 kusu dermoplastického preparátu vlka obecného
- 1 kusu předložky s vypreparovanou hlavou vlka obecného

Podle § 70 odst. 6 tr. zákoníku propadlé věci připadly státu.

Proti rozsudku Okresního soudu [redacted] ze dne [redacted], sp. zn. [redacted], podal obviněný [redacted] odvolání, o kterém rozhodl Krajský soud v [redacted] usnesením ze dne [redacted], sp. zn. [redacted], tak, že ho podle § 256 tr. ř. zamítl.

Proti usnesení Krajského soudu [REDAKCE] ze dne [REDAKCE], sp. zn. [REDAKCE], podal následně obviněný [REDAKCE] prostřednictvím svého obhájce dovolání opírající se o důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Obviněný své námitky rozdělil do čtyř skupin. V rámci první skupiny obviněný namítl, že soudy nesprávně vyhodnotily otázku subsidiarity trestní represe, a tak porušily § 12 odst. 2 tr. zákoníku. V této souvislosti nejprve obviněný citoval nálezy Ústavního soudu a judikaturu Nejvyššího soudu. Dovolatel vyjádřil názor, že soudy nesplnily požadavek Ústavního soudu na odůvodnění nemožnosti jiného postupu než trestního postihu dovolatele. Okolnosti, které obecné soudy vůbec nezohlednily, jsou právě skutková specifika tohoto případu ve spojení s účelem ochrany vlka obecného v České republice. Soud prvního stupně se sice ve svém rozsudku odvolává na „povahu trestného činu“ a „způsob jeho spáchání“ (bod 17 rozsudku), nicméně předkládané úvahy jsou neúplné a mají toliko odůvodnit vyloučení možné aplikace subsidiarity trestní represe. Soud totiž vůbec nevzal v potaz, že oba preparáty vlka obecného měly zcela zákonný původ na Slovensku a ze strany dovolatele tedy nešlo o žádné svémocné odnětí živých exemplářů z přírody. Co se týče legálnosti dovozu a poukazování na to, že dovolatel je myslivec, tak zde naopak musí dovolatel vyzdvihnout to, že soud si musel na tuto otázku přizvat znalce, přičemž v rozsudku cituje i vyjádření znalce týkající se právních otázek (viz bod 4 rozsudku soudu prvního stupně). To, že si dovolatel sice neopatřil dovozní povolení do České republiky, ale opatřil si povolení k odstřelu, je tak jednou ze zásadních okolností, ke které měly soudy přihlížet při posuzování otázky možného použití subsidiarity trestní represe, což však neučinily. Další zásadní okolností je podle obviněného to, že oba exempláře vlka obecného byly uloveny zcela legálně na Slovensku, kde vlk nepožívá stejnou ochranu jako v České republice. Je-li tedy dána mezinárodní ochrana určitých druhů za účelem, aby nedocházelo k jejich vyhubutí, což je mimochodem účelem ochrany vlka v České republice, jak vyplývá z citovaného vyjádření znalce, nemůže být tento zájem porušen, je-li daný exemplář odloven v jiné zemi, kde takovou ochranu nepožívá, viz bod 4 rozsudku soudu prvního stupně, ze kterého vyplývá, že stupeň ochrany vlka obecného v ČR vyplývá z toho, že jde o „druh přímo ohrožený vyhoubením“ navíc zcela v souladu s předpisy takového jiného státu. Je tedy zcela zřejmé, že věc dovolatele se výrazně liší od „běžně se vyskytujících trestných činů dané skutkové podstaty“. Výše uvedené zvláštní okolnosti věci dovolatele týkající se aplikace zásady subsidiarity trestní represe pak ještě doplňuje další okolnost a to, že dovolatel nikdy nechtěl exempláře vlka prodávat. S ohledem na okolnosti případu a osobu obviněného nebylo nezbytné dovodit jeho trestní odpovědnost. V rámci druhé skupiny výtek obviněný konstatoval, že odvolací soud ve svém rozsudku potvrdil skutkové závěry soudu prvního stupně, ačkoliv jsou tyto v extrémním rozporu s provedenými důkazy. Dovolatel uvedl, že oba exempláře dovezl za účelem rozšíření své sbírky a nikoliv s úmyslem jejich prodeje, což je verze skutkového děje, kterou se dokazováním nepodařilo vyvrátit, přičemž závěr, že obviněný v rámci inzerátu na serveru [REDAKCE] nabízel k prodeji právě exempláře vlka, je závěrem, který si dotvořil sám soud, aniž by jej byl schopen podložit konkrétním důkazem. Soud se totiž nevypořádal s částí znění inzerátu, že ceník bude zaslán na vyžádání, a automaticky dovodil, že vše co se nachází na webu s obrázkem je určeno k prodeji. To je však závěr, který nemá oporu v dokazování a ze strany soudu prvního stupně jde toliko o domýšlení si skutkových zjištění. Proto má dovolatel za to, že skutkový závěr soudů ohledně úmyslu dovolatele nabízet exempláře vlka k prodeji, nemá oporou v žádném provedeném důkazu, jde tedy o závěr, který je v extrémním rozporu s provedeným dokazováním. Ve třetím okruhu výhrad obviněný dovozoval, že soudy porušily svými rozhodnutími zásadu *in dubio pro reo*. Dovolatele uvedl, že byla dána situace, kdy existovaly dvě verze: a) že chtěl prodat právě exempláře vlka obecného, kterou prosazovala obžaloba a b) že exempláře vlka prodávat nechtěl, kterou prosazoval dovolatel. Verze dovolatele nebyla provedeným dokazováním vyvrácena a zůstala tedy možná, což dle ustálené judikatury mělo vést k tomu, že se soudy přikloní právě k verzi dovolatele. Tím, že se soudy nedůvodně přiklonily k verzi a) která je pro dovolatele více zatěžující tak porušily zásadu *in dubio pro reo*, respektive tím došlo k porušení zásady *presumpce nevinny* dle čl. 40 odst. 2 Listiny, respektive čl. 6 odst. 2 Úmluvy. Čtvrtý okruh výtek představoval tvrzení, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s jeho argumenty obsaženými v odvolání, čímž porušil dovolatelovo právo na spravedlivý proces dle článku čl. 36 odst. 1 Listiny a dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Z uvedených důvodů obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušil, aby zrušil také rozsudek Okresního soudu v [REDAKCE] ze dne [REDAKCE], sp. zn. [REDAKCE], a aby věc vrátil Okresnímu soudu v [REDAKCE] k novému projednání a rozhodnutí.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství využil svého práva a k dovolání obviněného se vyjádřil. Ve svém vyjádření stručně shrnul dosavadní průběh trestního řízení a dále uvedl, že ve vztahu k námitce porušení zásady subsidiarity trestní represe lze odkázat na str. 2 usnesení krajského soudu a str. 8 rozsudku okresního soudu, kde soudy dospěly k závěru, že uplatnění trestní odpovědnosti je v této kauze plně opodstatněné. S tím souhlasí a doplňuje, že odkaz ve věci činných soudů na rozhodovací praxi soudu Nejvyššího je příležitavý. Pokud Nejvyšší soud v rozhodnutích zmíněných ve věci činnými soudy odmítl aplikaci § 12 odst. 2 tr. zákoníku, pak nelze vyloučit trestní odpovědnost s odkazem na § 12 odst. 2 tr. zákoníku ani v této kauze. Nyní řešený případ je dle jeho názoru závažnější, a to nejen z hlediska počtu exemplářů, ale i z hlediska zjištěného motivu obviněného i způsobu a okolností nabytí inkriminovaných exemplářů. Ve světle soudy *zmíněné* judikatury a s ohledem na okolnosti případu, které zvyšují závažnost činu ve srovnání s deliktem posuzovaným v relevantní judikatuře, je uplatnění trestní odpovědnosti namístě. Nelze dohledat žádné výjimečné okolnosti, které by způsobovaly, že čin nedosahuje ani spodní hranice trestnosti běžné u typově shodné trestné činnosti. Ve vztahu k výhradě extrémních vnitřních rozporů přezkoumávaných rozhodnutí a stran související výtky porušení principu *in dubio pro reo* pak lze odkázat zejména na str. 2 usnesení krajského soudu a str. 5-7 rozsudku okresního soudu, kde je problematika hodnocení důkazů a z nich vyplývajících skutkových zjištění řešena. Z citovaných pasáží přezkoumávaných rozhodnutí přitom vyplývá, že soudy postupovaly v souladu s pravidly zakotvenými v § 2 odst. 5, 6 tr. ř., přičemž odůvodnění rozhodnutí splňují požadavky zakotvené v § 125 odst. 1 tr. ř., resp. § 134 odst. 2 tr. ř., a jako taková jsou rozhodnutí plně přezkoumatelná. O extrémních vnitřních rozporech tak nemůže být řeč. Rozhodnutí netrpí žádnými rozpory, natož rozpory extrémními. Rozhodná skutková zjištění soudů mají oporu v provedených důkazech, viz např. výpovědi svědků, protokol o domovní prohlídce, listinné důkazy, znalecký posudek prof. [redacted] či znalecký posudek z oboru kriminalistiky, odvětví kybernetiky. S ohledem na jednoznačnou obsahovou vazbu učiněných skutkových zjištění na provedené důkazy lze odmítnout nejen výhradu extrémních rozporů, ale též výtku, že byla porušena zásada *in dubio pro reo*. Konečně pokud jde o tvrzení obviněného, že došlo k zásahu do jeho práva na spravedlivý proces z důvodu, že se krajský soud nevypořádal s jeho odvolací argumentací, nelze přitakat ani tomu. Má za to, že žádný z důležitých argumentů obviněného bez reakce ve věci činných soudů nezůstal.

Závěrem svého vyjádření proto státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání je přípustné [§ 265a odst. 1. 2 písm. a) tr. ř.], bylo podáno obviněným jako osobou oprávněnou prostřednictvím obhájce § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Dovolání obsahuje i obligatorní náležitosti stanovené v § 265f odst. 1 tr. ř.

Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř. bylo dále nutno posoudit, zda námitky vznesené obviněným naplňují jím uplatněný zákonem stanovený dovolací důvod, jehož existence je současně nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

Ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotněprávních vad. ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolovat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu,

nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů. Už samo chápání dovolání jako mimořádného opravného prostředku ospravedlňuje restriktivní pojetí dovolacích důvodů Nejvyšším soudem (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004. sp. zn. IV. ÚS 73/03). Nejvyšší soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozsudku z vlastní iniciativy. Právně fundovanou argumentací má přitom zajistit povinné zastoupení odsouzeného obhájcem - advokátem (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

Obviněný [REDAKCE] ve svém dovolání uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. V mezích tohoto dovolacího důvodu je pak možno namítat, že skutek zjištěný soudem byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, třebaže nejde o trestný čin nebo sice jde o trestný čin, ale jeho právní kvalifikace neodpovídá tomu, jak byl skutek ve skutkové větě výroku o vině popsán. Z těchto skutečností pak vyplývá, že Nejvyšší soud se nemůže odchýlit od skutkového zjištění, které bylo provedeno v předcházejících řízeních, a protože není oprávněn v rámci dovolacího řízení jakýmkoliv způsobem nahrazovat činnost nalézacího soudu, je takto zjištěným skutkovým stavem vázán (srov. rozhodnutí Ústavního soudu 11. ÚS 760/02, IV. ÚS 449/03). Povahu právně relevantních námitek nemohou tedy mít námitky, které směřují do oblasti skutkového zjištění, hodnocení důkazů či takové námitky, kterými dovolatel vytýká soudu neúplnost provedení dokazování. Ke shora uvedenému je dále vhodné uvést, že závěr obsažený ve výroku o vině je výsledkem určitého procesu. Tento proces primárně spadá do pravomoci nalézacího soudu a v jeho průběhu soudy musí nejprve zákonným způsobem provést důkazy, tyto pak hodnotit podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a výsledkem této činnosti je zjištění skutkového stavu věci. Nejvyššímu soudu tedy v rámci dovolacího řízení nepřísluší hodnotit správnost a úplnost zjištěného skutkového stavu věci podle § 2 odst. 5 tr. ř. ani přezkoumávání úplnosti provedení dokazování či se zabývat otázkou hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. Námitky týkající se skutkového zjištění, tj. hodnocení důkazů, neúplnosti dokazování apod. nemají povahu právně relevantních námitek.

Nejvyšší soud však připouští, že se zásada, s níž jako dovolací soud přistupuje k hodnocení skutkových námitek, nemusí uplatnit bezvýhradně, a to v případě zjištění, že nesprávná realizace důkazního řízení má za následek porušení základních práv a svobod ve smyslu dotčení zásadních požadavků spravedlivého procesu. Podle ustálené judikatury Ústavního soudu se rozhodování o mimořádném opravném prostředku nemůže ocitnout mimo rámec ochrany základních práv jednotlivce a tato ústavně garantovaná práva musí být respektována (a chráněna) též v řízení o všech opravných prostředcích (k tomu viz př. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2005, sp. zn. T. ÚS 125/04, ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 55/04, ze dne 31. 5. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, stanovisko pléna ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14). Ústavní soud vymezil taktéž zobecňující podmínky, za jejichž splnění má nesprávná realizace důkazního řízení za následek porušení základních práv a svobod ve smyslu dotčení postulátů spravedlivého procesu. Podle Ústavního soudu tak lze vyčlenit případy důkazů opomenutých, případy důkazů získaných, a tudíž posléze i použitých v rozporu s procesními předpisy a konečně případy svévolného hodnocení důkazů provedeného bez jakéhokoliv akceptovatelného racionálního logického základu (k tomu např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. III. ÚS 177/04, ze dne 30. 6. 2004).

Nejvyšší soud po prostudování předloženého spisového materiálu zjistil, že většina námitek uváděných obviněným v dovolání byla již uplatňována v předchozích stádiích trestního řízení i v odvolání, a

jak soud prvního stupně, tak i odvolací soud se s nimi přesvědčivě vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí. Judikatura vychází z toho, že jestliže obviněný v dovolání opakuje v podstatě jen námitky uplatněné již v řízení před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení, se kterými se soudy obou stupňů dostatečně a správně vypořádaly, jde zpravidla o dovolání zjevně neopodstatněné ve smyslu § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. (viz rozhodnutí publikované v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. BECK, svazek 17/2002, č. 408). K tomuto závěru dospěl Nejvyšší soud i v případě obviněného [REDAKCE].

Obviněný založil část dovolání na námitkách, které navazovaly na jeho obhajobu z původního řízení, tj. na tvrzení, že neměl v úmyslu nabízet exempláře vlka k prodeji. Uplatnil námitky z velké části totožné s námitkami uplatněnými již v odvolání. Tyto jeho námitky mají vyloženě skutkovou povahu a tím se ocitají mimo rámec dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Obviněný tak sice formálně deklaroval tento zákonný dovolací důvod, ale jinak uplatnil námitky, které mu co do svého obsahu neodpovídají. Ani námitka porušení zásady in dubio pro reo (v pochybnostech ve prospěch obviněného) obsahově nenaplnňuje dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. ani jiný zákonný dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 tr. ř. Zásada in dubio pro reo, která vyplývá ze zásady presumpce nevinny (§ 2 odst. 2 tr. ř.), znamená, že za situace, kdy nelze odstranit dalším dokazováním důvodné pochybnosti o skutkové otázce významné pro rozhodnutí ve věci, je třeba rozhodnout ve prospěch obviněného. Z uvedeného vymezení vyplývá, že tato zásada se vztahuje výlučně k otázce hodnocení důkazů a zjišťování skutkových okolností případu, nikoliv k právnímu posouzení skutku, jak má na mysli § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Nejvyšší soud zásadně nezasahuje do skutkových zjištění soudů prvního a druhého stupně. S ohledem na principy vyplývající z ústavně garantovaného práva na spravedlivý proces tak může učinit jen zcela výjimečně, pokud to odůvodňuje extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy. Takový rozpor je dán zejména tehdy, jestliže skutková zjištění soudů nemají žádnou obsahovou spojitost s důkazy, jestliže skutková zjištění soudů nevyplývají z důkazů při žádném z logicky přijatelných způsobů jejich hodnocení, jestliže skutková zjištění soudů jsou opakem toho, co je obsahem důkazů, na jejichž podkladě byla tato zjištění učiněna, apod.

Mezi skutkovými zjištěními Okresního soudu v [redacted], z nichž v napadeném usnesení vycházel také Krajský soud v [redacted] na straně jedné, a provedenými důkazy na straně druhé není žádný extrémní rozpor. Zjištění soudů, pokud jde o jednání obviněného [redacted], mají jasné obsahové zakotvení v důkazech, jimiž byly výpovědi svědků [redacted], [redacted], [redacted], výpovědi znalce [redacted] a dále v listinných důkazech, a to znaleckém posudku z oboru ekologie, vodního hospodářství a krajinného inženýrství, protokolu o domovní prohlídce, zprávy Ministerstva životního prostředí ČR, znaleckém posudku z oboru kriminalistiky, odvětví kybernetiky atd. Nejvyšší soud tedy neshledal takové okolnosti, z nichž by vyplývaly pochybnosti o postupu soudů v souladu se zákonem. Není úkolem Nejvyššího soudu, aby jako dovolací soud důkazy znovu reprodukoval, rozebíral, přehodnocoval a vyvozoval z nich vlastní skutkové závěry. Z hlediska rozhodnutí o podaném dovolání je podstatné to, že soudy prvního a druhého stupně hodnotily důkazy v souladu s jejich obsahem. Oba soudy jasně, srozumitelně, přehledně, ověřitelně a zejména logicky vyložily své hodnotící úvahy, nedopustily se žádné deformace důkazů a ani jinak nevybočily z mezí volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 6 tr. ř.). Skutková zjištění uvedená ve výroku o vině nepředstavují žádné porušení ústavně zaručeného základního práva obviněného na spravedlivé řízení.

Dovolací soud tedy v posuzované věci neshledal pochybení podřaditelná pod výše zmíněné vady zpochybňující spravedlivý proces. K žádnému, natožpak extrémnímu rozporu mezi výsledky dokazování a učiněnými skutkovými zjištěními v řízení nedošlo. Nejvyšší soud se ztotožňuje s hodnotícími úvahami soudů obou stupňů. Z odůvodnění rozhodnutí soudů, obzvláště pak z rozhodnutí soudu prvního stupně, vyplývá přesvědčivý vztah mezi učiněnými skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů. Je zjevné, že soudy postupovaly při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 tr. ř. a učinily skutková zjištění, která řádně zdůvodnily. V souladu s požadavky § 125 odst. 1 tr. ř. vyložily, jak se vypořádaly s obhajobou obviněného a proč jí neuvěřily. Námitky obsažené v dovolání jsou v převážné míře obsahově shodné s námitkami, se kterými se již musely v rámci obhajoby obviněného vypořádat soudy nižších stupňů, což je také patrné z odůvodnění jejich rozhodnutí (viz s. 5 až 8 rozsudku soudu prvního stupně, s. 2 až 3 usnesení odvolacího soudu).

Nelze také přisvědčit obviněnému, že se odvolací soud nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, neboť opak je pravdou. V této souvislosti lze odkázat na ustálenou praxi Ústavního soudu, vyjádřenou např. v rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. II. ÚS 1153/16, ze které plyne, že odvolací soud se při

zamítnutí odvolání může omezit i na převzetí odůvodnění nižšího soudu (srov. rozsudek ve věci Helle proti Finsku ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59-60). V rozporu s uvedeným tedy není, jestliže Krajský soud v [REDAKCE] na odvolací námitky obviněného reagoval odkazem na řádně odůvodněné závěry soudu prvního stupně, v rámci nichž je také patřičně reagováno na výhrady obviněného.

Podřaditelná pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., avšak zjevně neopodstatněná je námitka týkající se subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Toto ustanovení požaduje uplatňovat trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Nejvyšší soud je přesvědčen, že společenská škodlivost nezákonného nakládání s kriticky ohroženými druhy živočichů či rostlin je v obecné rovině vysoká. Takové jednání totiž zpravidla (přinejmenším) podněcuje ilegální obchod v této oblasti, který je jedním z nejlukrativnějších odvětví mezinárodní trestné činnosti a je rovněž jedním z hlavních důvodů úbytku populace řady živočišných i rostlinných druhů. Ve snaze toto eliminovat byla přijata opatření na mezinárodní i na evropské úrovni, především smlouva CITES, jimiž je vázána i Česká republika. S přihlédnutím k závažnosti problému i k závazkům naší země je proto velice důležité poskytnout objektu trestného činu podle § 299 odst. 2 tr. zákoníku, tj. zájmu na ochraně jedinců nebo exemplářů nejvíce ohrožených druhů živočichů nebo rostlin před určitými způsoby nakládání, co neúčinnější ochranu. Je třeba podotknout, že obviněný tuto námitku postavil na vlastní, mírnější verzi skutkového děje, Nejvyšší soud však při jejím posuzování musel vycházet ze skutkových zjištění nižších soudů.

S ohledem na to Nejvyšší soud v jiné trestní věci vyloučil možnost aplikace principu subsidiarity trestní represe i v případě nepovoleného dovozu jednoho kusu neživého preparovaného exempláře karety obrovské, který obviněná, jakožto turistka, získala darem od hostitelské rodiny v Indonésii (srov. usnesení ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. 7 Tdo 207/2015). Je třeba zdůraznit, že šlo o exempláře neživých živočichů druhu, který je přímo ohrožen vyhoubením, a který proto požívá nejvyššího stupně ochrany. Tato ochrana se neomezuje jen na hájení živých zvířat před usmrcováním, poškozováním, odnímáním z přírody, obchodováním apod., ale zároveň také na postih různých forem nakládání s neživými exempláři, neboť i tato jednání představují určité „předpoli“ poptávky, která je následně uspokojována usmrcováním či jiným odnímáním volně žijících zvířat z přírody. Uvedená šíře ochrany je tak úměrná vysokému stupni ohrožení chráněných druhů volně žijících živočichů. Z dosavadních zjištění soudů nevyplývá nic, co by je opravňovalo k závěru, že konkrétní škodlivost posuzovaného jednání obviněného nedosahuje ani minimální míry škodlivosti, jakou se obvykle vyznačují běžně se vyskytující případy neoprávněného dovozu exemplářů chráněných druhů volně žijících živočichů. Naopak, daný případ lze považovat za závažnější, a to nejen z hlediska počtu exemplářů, ale také z hlediska zjištěného motivu obviněného i způsobu a okolností nabytí předmětných exemplářů. V tomto světle, avšak zejména vzhledem ke skutečnostem uvedeným v předchozím odstavci, by vyloučení trestněprávní odpovědnosti u osoby dlouhodobě se zabývající myslivostí za jednání spočívající v nabízení dvou exemplářů druhu přímo ohroženého vyhoubením v rozporu s právními předpisy bylo zcela nelogické a kontraproduktivní. Nelze brát zřetel ani na skutečnost zdůrazňovanou obviněným, že oba exempláře vlka byly uloveny v zemi, kde vlk nepožívá takové ochrany jako v České republice, neboť platí, že i když je exemplář vlka legálně získán v jiném státě, je v České republice potřeba povolení i k jeho prostému držení. Z těchto důvodů je v posuzovaném případě dána značná společenská škodlivost jednání

obviněného, odpovídající běžně se vyskytujícím zásahům do sféry objektu daného trestného činu, takže uplatnění trestní represe je zcela proporcionální reakcí na protiprávní jednání obviněného.

Pokud soudy kvalifikovaly skutek jako přečin neoprávněného nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami podle § 299 odst. 2 tr. zákoníku, není důvodu cokoli na tom měnit a dovolání obviněného je v tomto ohledu zjevně neopodstatněné.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí netrpí v dovolání vytýkanými vadami, Nejvyšší soud dovolání obviněného [REDAKCE] odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně

neopodstatněné. O odmítnutí dovolání bylo rozhodnuto v neveřejném zasedání v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř.

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný.

V Brně [REDACTED]

JUDr. [REDACTED] v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení;
[REDACTED]